

[Jimmy Stahr]

med at sætte nogle egnethedskriterier op. Jeg er glad for, at kulturministeren med denne lovændring prøver det og altså foreslår betegnelsen »frarådes for børn under 7 år« i stedet for »forbudt for børn under 7 år«.

Så må man bare håbe, at forældrene lever op til det ansvar, som her pålægges dem, men også her er der nok brug for en del optimisme. I betragtning af de oplevelser, jeg selv havde for nogle år siden ved at deltage i en undersøgelse af, hvilke børn der så TV-film, som for det første var anbragt sent i TVs aftenprogram og for det andet omhyggeligt var erklæret for totalt uegnede for børn, så kan man godt tillade sig en vis skepsis, for det viste sig jo, at det var et utal af børn, der sad oppe og så filmene.

Men jeg synes som sagt, det er rigtigt at prøve, og så kunne det jo være interessant om et par år at lade et universitet eller f.eks. filminstituttet foranstalte en undersøgelse for at se, hvordan denne vejledende regel er blevet brugt, og hvis resultatet så bliver positivt, kunne man jo gå videre med 12 års reglen.

De andre ændringer i loven forekommer naturlige og relevante. Video er kommet for at blive, og ændringen om en tydeligere annoncering hilser jeg som forbruger med stor glæde. Efterhånden skal man for at tyde biografannoncerne være meget god til at gætte rebusser eller være mester i den gamle fikserbilledkunst.

Alt i alt håber socialdemokratiet altså på en hurtig og let gang for forslaget til en endelig vedtagelse.

Bundgaard Nielsen (V):

Venstre betragter loven om filmcensur som en lov, der skal beskytte børn og unge mod skadelige påvirkninger. Vi betragter den også som en rådgivningsvirksomhed over for forældrene. Når det derfor i dette lovforslag foreslås, at der indsættes en bestemmelse, der giver filmcensuren mulighed for at fraråde, at visse film vises for børn under 7 år, er vi helt enige heri. Bestemmelsen vil være et nyt middel til at vejlede forældrene i, hvilke film de vil lade deres børn se.

Vi er overbeviste om, at film kan virke forrående og krænkende på børn og unge. Film kan chokere børn, og de kan påvirke børns sind og retsbegreber i uønsket retning.

Under forespørgselsdebatten om vold her i tinget for nylig berørte fru Mette Madsen dette spørgsmål. Derfor har venstre gennem kulturudvalget spurgt kulturministeren, om han vil overveje at igangsætte en undersøgelse af, hvordan vold i massemedierne påvirker børn og unge, i lighed med den amerikanske undersøgelse, der omtales i Eric Danielsens bog »Vold – en ond arv?«.

Venstre er tilfredse med skærpselsen af bestemmelserne om pligten til ved opslag og annoncering at oplyse om censurens afgørelse, således at forældrene let kan orientere sig om de trænedes censorers vurdering af filmen. Vi vil også gerne støtte forslaget om, at videoprogrammer bliver omfattet af loven, men vi vil under udvalgsarbejdet gerne have gennemdrøftet, om det måtte være rimeligt også at lade loven være gældende for dele af fjernsynets virksomhed.

Bestemmelsen om, at afgiften for censurering af film skal bortfalde, er vi derimod ikke enige i. 300.000 kr. er dog en sum penge, selv om den ikke synes så meget på statsbudgettet. Vi synes ikke, det er urimeligt, at filmudlejerne skal betale nogle få hundrede kroner for at få en film censureret. Det kan ikke betyde mange øre på en biografbillet.

Under tidligere behandlinger af filmloven har venstre rejst problemet med trailere, altså det problem, at der forud for børnetilladte film vises en prøve på biografens næste program med et indhold, der ikke ville have kunnet passere censuren. Vi ved naturligvis, at dette er justitsministerens område, men venstre ønsker under udvalgsarbejdet at få undersøgt, hvor ofte denne bestemmelse overtrædes, og hvorledes sanktionerne er, f.eks. bødernes størrelse.

Flemming Jensen (KF):

Forslaget her rummer vel to elementer, en ajourføring rent teknisk og samtidig en smiddiggørelse. Selvfølgelig kan man, når voksen-censuren for længst er forsvundet, stille sig spørgsmålet, om vi burde have nogen som helst form for censur, når man af hæfter og bøger stort set kan købe, hvad man har lyst til.

Jeg vil dog gerne slå fast, som det bliver gjort i betænkningen om filmcensur fra 1967, at her jo ikke er tale om en konkret kontrol ud fra moralske eller æstetiske principper,